

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 21 maja 2021 r.

Poz. 2296

Sygn. akt II SA/Lu 172/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Marta Laskowska-Pietrzak (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia WSA Halina Chitrosz-Roicka
	Asesor sądowy Jerzy Parchomiuk
Protokolant	Sekretarz sądowy Marzena Okoń

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Rykach

na uchwałę Rady Miasta Dęblin

z dnia 30 września 2019 r., Nr XVI/90/2019

w przedmiocie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

I. stwierdza nieważność § 16 ust. 3 pkt 1 oraz § 17 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały Nr XVI/90/2019 Rady Miasta Dęblin z dnia 30 września 2019 r.

w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta Dęblin;

II. w pozostałej części skargę oddala.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Sygn. akt II SA/Lu 172/20

Uzasadnienie

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, Prokurator Rejonowy w Rykach wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miasta Dęblin nr XVI/90/2019 z 30 września 2016 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Dęblin w całości. Zaskarżonej uchwały zarzucił:

1/ istotne naruszenie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez nałożenie w § 16 ust. 3 pkt 1 regulaminu na właścicieli

bezwzględne obowiązku wyprowadzenia psów na uwięzi, natomiast psów rasy uznanej za agresywną również, w kagańcu;

2/ istotne naruszenie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez przekroczenie upoważnienia ustawowego w § 17 ust. 1 pkt 1 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i nałożenie na prowadzących chów zwierząt gospodarskich przeprowadzenia deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt dwa razy do roku wiosną i jesienią realizowany przez uprawniony podmiot;

3/ naruszenie § 118 w zw. z § 137 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej poprzez powtórzenie oraz powtórzenie w zmodyfikowanej formie w § 1 i § 4 regulaminu regulacji zawartych w art. 4 ust. 2 i art. 4 ust. 2 pkt. 1 lit. c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;

4/ istotne naruszenie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez nałożenie w § 17 ust. 1 pkt 3 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta obowiązku utrzymywania zwierząt gospodarskich w sposób nieuciążliwy dla otoczenia i nieruchomości sąsiednich, czym wkroczone w materię uregulowaną w art. 144 k.c. Prokurator Rejonowy wniósł na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. o stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

W uzasadnieniu skargi Prokurator Rejonowy wskazał, że z przekroczeniem ustawowego upoważnienia nałożone zostały na właścicieli nieruchomości obowiązki określone w wyżej wymienionych przepisach uchwały. Brak jest podstaw prawnych do unormowania w uchwale, jako akcie prawa miejscowego o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, uregulowań, które nie znajdują umocowania w art. 4 ust. 2 ustawy. Przepis ten nie upoważnia do formułowania w regulaminie określonych zakazów i nakazów, a jedynie do określenia wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości. Nie znajduje ustawowego umocowania nałożenie w § 16 ust. 3 pkt 1 regulaminu na właścicieli bezwzględne obowiązku wyprowadzenia psów na uwięzi w obroży, natomiast psów rasy uznanej za agresywną również w kagańcu. Co do zasady nakładanie obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe jest zgodne z celem art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, niemniej jednak obowiązki te muszą pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Analizowany przepis załącznika Regulaminu został sformułowany w sposób kategoryczny i niedopuszczający wyjątków, nie uwzględniając specyficznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia, fizjologii zwierząt, jak również bardziej rygorystycznie niż przewidziane to zostało w ustawach. Brak zróżnicowania obowiązków osób utrzymujących psy w zakresie ochrony przed zagrożeniem dla innych ze względu na cechy osobnicze psów prowadzi do kategorycznego przypisywania odpowiedzialności karnoskarbowej za zachowania obiektywnie nie mogące stwarzać jakiegokolwiek zagrożenia dla otoczenia. Prokurator Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 77 Kodeksu wykroczeń „Kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany” oraz powołał się na komentarz do art. 77 kodeksu wykroczeń, autorstwa Wojciecha Kotowskiego, w którym stwierdzono, że chodzi o panowanie nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne. Spełnienie tego warunku w ramach zwykłych środków ostrożności nie wymaga np. spacerowania z psem znajdującym się na smyczy lub w kagańcu. Ponadto w art. 10a ust. 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2019 r. poz. 122) wprowadzono zakaz puszczenia psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna.

Prokurator Rejonowy wskazał, że w świetle powyższego, generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy, a psów ras agresywnych dodatkowo w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby, wieku) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

Prokurator Rejonowy wskazał, że z przekroczeniem upoważnienia ustawowego mamy do czynienia w § 17 ust. 1 pkt 1 Regulaminu w zakresie w jakim przepisy te nakładają na prowadzących chów zwierząt gospodarskich przeprowadzenia deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt dwa razy do roku wiosną i jesienią realizowany przez uprawniony podmiot. Prawodawca lokalny realizując postanowienia przepisu art. 4 ust. pkt 7 ustawy nie mógł nałożyć takich obowiązków, a na mocy art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy nie mógł także wskazać takiego podmiotu - zobowiązanego do przeprowadzenia deratyzacji. Norma kompetencyjna ww. przepisu nie obejmuje bowiem upoważnienia do regulowania przez radę gminy kwestii nałożenia na podmioty prywatne takiego obowiązku. Ponadto deratyzacja miejsc

przebywania zwierząt wymaga wydania rozporządzenia przez Powiatowego Lekarza Weterynarii, Wojewodę lub Ministra właściwego do spraw rolnictwa zgodnie z art. 45-47 ustawy z 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych u zwierząt.

Ponadto w uchwale z naruszeniem § 118 w zw. z § 137 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 283) dokonano powtórzenia oraz powtórzenia w zmodyfikowanej formie w § 1 i § 4 regulaminu regulacji zawartych w art. 4 ust. 2 i art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy.

Dodatkowo w § 17 ust. 1 pkt 4 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Dęblin nałożono obowiązek utrzymywania zwierząt gospodarskich w sposób nieuciążliwy dla otoczenia i nieruchomości sąsiednich, czym wkroczone w materię uregulowaną w art. 144 k.c.

Podsumowując Prokurator Rejonowy wskazał, że zaskarżona uchwała, została wydana z naruszeniem szczegółowo wskazanych przepisów prawa materialnego, biorąc zaś pod uwagę znaczny zakres uchybień uzasadnione jest stwierdzenie jej nieważności w całości stosownie do dyspozycji art. 147 § 1 p.p.s.a. W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Dęblin, reprezentowana przez Burmistrza Miasta wniosła o oddalenie skargi w całości, wskazując, że nakazy sprowadzające się do obowiązku wprowadzania psów na tereny użytku publicznego tylko na uwięzi w obroży, a w przypadku psów ras uznanych za agresywne należy wyprowadzać na smyczy i w kagańcu to wg wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2020 r., o sygn. akt II SA/Kr 1494/19 „tylko w ten sposób da się osiągnąć cel ustawowy, jakim jest ochrona przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Postanowienia zaskarżonej uchwały nie ograniczają w sposób nadmierny swobody poruszania się, czy przebywania w określonym miejscu, natomiast - bez naruszenia zasady proporcjonalności pozwalają realizować cel, jakim jest ochrona przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów do wspólnego użytku przez zwierzęta”. Zdaniem Rady również zakwestionowane przez Prokuratora istotne przekroczenie upoważnienia ustawowego w § 17 ust. 1 pkt 1 regulaminu poprzez nałożenie na prowadzących chów zwierząt gospodarskich przeprowadzenia deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt dwa razy do roku wiosną i jesienią jest bezpodstawne, bowiem regulacja ta nie została wydana z przekroczeniem upoważnienia ustawowego. Stanowi on bowiem realizację upoważnienia rady gminy wyrażonego w art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy do określenia „wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach”. § 17 ust. 1 pkt 1 Regulaminu nawiązuje bezpośrednio do § 18 Regulaminu, a zatem do rozdziału VIII, w którym wyznaczone są obszary podlegające obowiązkowej deratyzacji i terminy jej przeprowadzania. *Podobnie Rada nie podzieliła stanowiska Prokuratora, który zarzucił naruszenie § 118 w związku z § 137 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej poprzez powtórzenie oraz powtórzenie w zmodyfikowanej formie w § 1 regulaminu. Zdaniem Rady chodzi tu o kwestie istotne z punktu widzenia mieszkańców, a więc nie można stosownie uchwały ograniczać tylko do niektórych spraw mających znaczenie dla gminy, a właśnie taki skutek miałyby unikanie wszelkich powtórzeń i niemożność odniesienia się w jakimkolwiek stopniu do przepisów ustawy. Z tych powodów w zaistniałym stanie faktycznym nie można stwierdzić, aby w przypadku zaskarżonych unormowań miało miejsce naruszenie porządku prawnego. Ustawa określa powinności właściciela jako obowiązki, które nie są zdefiniowane. Niewyobrażalne zatem jest, aby obowiązki te nie zostały nigdzie uszczegółowione. Brak skonkretyzowania utrudniałby, a w zasadzie czynił niemożliwy ich wyegzekwowanie. Ponadto zdaniem Rady regulamin utrzymania czystości i porządku w gminie pełni funkcję nie tylko aktu prawa miejscowego o charakterze powszechnie obowiązującym, ale również funkcję informacyjną. Adresat normy prawnej nie musi dla rekonstruowania swojego obowiązku korzystać z innych aktów prawnych i dlatego w jednym akcie prawnym - regulaminie - zawarte są wszystkie kwestie niezbędne do ustalenia zakresu obowiązków takiego adresata normy prawnej.*

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 28 października 2020 r., sygn. akt II SA/Lu 244/20 uwzględniającym skargę również Prokuratora Rejonowego w Rykach na uchwałę Rady Gminy Kłoczew nr XXIII/165/2016 z 28 czerwca 2016 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Kłoczew.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Radę § 118 w zw. z § 137 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej

poprzez powtórzenie oraz powtórzenie w zmodyfikowanej formie w § 1 i § 4 regulaminu regulacji zawartych w art. 4 ust. 2 oraz art. 4 ust. 2 pkt. 1 lit. c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji i który to pogląd podziela również sąd w niniejszej sprawie. Powyższe stanowisko nie oznacza jednak, że zawsze i każde powtórzenie przepisów ustawowych w przepisie gminnym będzie automatycznie stanowiło naruszenie prawa. Nie bez znaczenia pozostaje bowiem ilość powtórzeń, charakter powtórzonych przepisów prawa i ich istota (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 23 września 2010 r., sygn. akt II SA/Op 393/10, opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Ponadto w drodze wyjątku, uzasadnionego zwłaszcza względami zapewnienia komunikatywności tekstu prawnego, za dopuszczalne można uznać powtarzanie w aktach praw miejscowego, takich zwłaszcza jak statuty czy regulaminy, innych regulacji normatywnych. W każdym jednak przypadku powtórzenie powinno być powtórzeniem dosłownym, aby uniknąć wątpliwości, który fragment tekstu prawnego (rozporządzenia, ustawy upoważniającej czy innego aktu normatywnego) ma być podstawą odtworzenia normy postępowania (S. Wronkowska, M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, 2012, s. 35 i 241). W ocenie Sądu nie sposób uznać, aby § 1 załącznika do uchwały określający treść Regulaminu stanowił niedopuszczalne powtórzenie art. 4 ust. 2 ustawy. Działanie organu w żadnej mierze nie modyfikuje treści tego przepisu, a służy jedynie zapewnieniu przejrzystości aktu, co jak już wspomniano jest dopuszczalne. Ponadto zasady techniki prawodawczej nie tworzą upoważnienia do tworzenia prawa. Stanowią zbiór zasad technicznych dotyczących sposobu tworzenia prawa. Naruszenie tych zasad nie stanowi automatycznie o sprzeczności uregulowań z prawem. Jedynie istotne naruszenie prawa łączące się z naruszeniem zasad techniki prawodawczej świadczy o wadliwości przepisu prawa.

Bezzasadny jest zarzut powtórzenia w § 4 Regulaminu treści przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c/ ustawy, według którego Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c/ ustawy zezwala Radzie Gminy na szczegółowe określenie zasad uprzątnięcia błota, śniegu lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Sąd rozpatrujący niniejszą skargę podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, według którego celem regulaminu jest wykreowanie pewnych powtarzalnych, komunikatywnych, jasnych wzorów zachowania się służących zachowaniu czystości i porządku i mieszczących się w ramach prawa i granic upoważnienia ustawowego.

Zasadny jest natomiast zarzut skargi podnoszący przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 ustawy przez § 16 ust. 3 pkt. 1 Regulaminu zgodnie z którym właściciel psa jest zobowiązany do dopilnowania aby pies wyprowadzany był na uwięzi w obroży, a w przypadku ras uznawanych za agresywne także w kagańcu; zwolnienie z uwięzi psa rasy nie uznawanej za agresywną jest możliwe tylko na terenach zielonych o ile nie ma takiego zakazu. W orzecznictwie już wielokrotnie podkreślano, że tego rodzaju zapis prowadzi do niehumanitarnych działań i stanowienia nadmiernego ograniczenia praw właścicieli zwierząt (tak NSA w wyrokach z 29 lipca 2020 r., II OSK 921/20, 27 czerwca 2017 r. II OSK 3039/15, 21 maja 2020 r., II OSK 2724/19 i 30 kwietnia 2020 r., II OSK 2541/19, inaczej jednak NSA w wyroku z dnia 26 maja 2020 r., II OSK 2950/19 wszystkie opubl. w CBOSA). Zwraca się uwagę, że powyższe kwestie zostały uregulowane w przepisach ustawy o ochronie zwierząt, ponadto brak zróżnicowania obowiązków osób utrzymujących psy w zakresie ochrony przez zagrożeniem dla innych ze względu na cechy osobnicze psów, prowadzi do kategorię przypisywania odpowiedzialności karnoadministracyjnej za zachowania obiektywnie nie mogące stwarzać jakiegokolwiek zagrożenia dla otoczenia. Delegacja z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy upoważnia radę gminy do sformułowania jasnych i jednoznacznych obowiązków właścicieli zwierząt domowych zmierzających do zapewnienia ochrony przed zagrożeniami, uciążliwościami oraz zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Ponadto jak wszelkie ograniczenia praw jednostki także ograniczenia uprawnień właściciela psa, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Postanowienia regulaminu czystości i porządku regulaminu nie mogą być bardziej restrykcyjne od przepisów ustawy, a ograniczenia wolności i praw człowieka i obywatela muszą być uregulowane wyłącznie w drodze ustawy. Ponadto z treści art. 10a ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt wynika wprost zakaz puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Poza tym w § 16 ust. 3 pkt 1 mowa jest o obowiązkach właściciela psa, co pozostawia poza zakresem regulacji regulaminu inne podmioty utrzymujące

takie zwierzęta. Tymczasem delegacja ustawowa zobowiązuje do określenia obowiązków w odniesieniu do osób utrzymujących zwierzęta domowe, bez żadnych wyłączeń, czy ograniczeń.

Zasadnie w skardze zakwestionowano również § 17 ust. 1 pkt 1 regulaminu, w którym w zakresie wymagań dotyczących utrzymywania zwierząt gospodarskich zobowiązano osoby prowadzące hodowlę zwierząt do przeprowadzania deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt minimum dwa razy w roku, wiosną i jesienią. Rada Miasta realizując postanowienia art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy nie mogła nałożyć takich obowiązków. Ponadto deratyzacja miejsc przebywania zwierząt wymaga wydania rozporządzenia przez Powiatowego Lekarza Weterynarii, Wojewodę lub Ministra właściwego do spraw rolnictwa zgodnie z art. 45-47 ustawy z 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych u zwierząt (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2873/15 oraz wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 492/13).

Odnosząc się do wskazanego w skardze zarzutu naruszenia przepisów ustawy poprzez nałożenie w § 17 ust. 1 pkt 3 regulaminu utrzymywania zwierząt gospodarskich w sposób nieuciążliwy dla otoczenia i nieruchomości sąsiednich wyjaśnić należy, że Prokurator Rejonowy w uzasadnieniu skargi wskazał, że zarzut ten dotyczy § 17 ust. 1 pkt 4 Regulaminu, a Regulamin nie zawiera takiego przepisu, natomiast § 17 ust. 1 pkt 3 Regulaminu nie dotyczy utrzymywania zwierząt, a dotyczy gromadzenia odchodów zwierzęcych.

Wbrew przekonaniu skarżącego Prokuratora Rejonowego przy tak skonstruowanej uchwale brak jest podstaw do stwierdzenia jej nieważności w całości. Wniosek ten miałby uzasadnienie, gdyby stwierdzenie nieważności uchwały w części oznaczało, że w praktyce uchwała byłaby aktem ułomnym i nie mogłaby być wykonywana. W orzecnictwie wskazuje się, że stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w części może dotyczyć sytuacji, kiedy rozstrzygnięcie uchwały składa się z kilku elementów, z których każdy mógłby być przedmiotem rozstrzygnięcia osobnej uchwały, bądź mógłby istnieć w obrocie prawnym samodzielnie (por. wyrok NSA z 7 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 207/14). Taka właśnie sytuacja miała miejsca w niniejszej sprawie. Co więcej wspomniany wniosek nie ma żadnego odniesienia w petitum skargi, ani w jej uzasadnieniu, gdzie Prokurator konsekwentnie wskazywał przepisy, które jego zdaniem zostały podjęte z istotnym naruszeniem ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie. Nie wskazał natomiast na jakich podstawach opiera wniosek o stwierdzenie nieważności uchwały w całości. Generalną zasadą jest, że jeśli są podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały jedynie w części, to brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Możliwe są wprawdzie sytuacje, że wadliwość określonej części uchwały może uzasadniać stwierdzenie nieważności całej uchwały, ale wówczas konieczne jest wskazanie przyczyn takiego rozstrzygnięcia.

Z powyższych względów na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2019 r. poz. 2325) należało stwierdzić nieważność § 16 ust. 3 pkt 1 oraz § 17 ust. 1 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały. Na podstawie art. 151 p.p.s.a oddalono skargę w pozostałej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.